

Zondag 13 Nov. 1988

3161 BC RHODEN.

ORANJE NASSAULAAN 38

Just Barth.

Mog in Rotterdam

Beste Just,

Hoewel golfballen had ik niet kunnen slaan in de tijd dat ik in dit schrijf? Alleen al ballen, die je wegslaat in je eigen voorbij schietend heden naar het verleden: Hoofde niet oplichten, een goede stand van de voeten, linker arm vasttekt handen, schouder. Tussen je hoofd en voeten draaien, de swing aan het einde breken en dan pas je hoofd op tillen. Wat is de zin van deze tot in de perfectie uitgevoerde beweging in de oneindige herhaling? Mijn antwoord: Vrienden maken in een „socially accepted” tijdsverdrif waarvoor weer andere criteria gelden, dan de welke opgeld doen in het arbeidszame leven. Inzachtig aan kees Dabill: wie schrijft die blijft, of beter gezegd, heeft een kans om te blijven, omdat schrijven een minder vluchtige handeling is dan de swing met een golfclub. Hoe zo'n beweging ook gepezen wordt, omdat de bal midden op de fairway terecht is gekomen, de herinnering aan het sublime ervan wordt weer snel verdronken door de volgende bewegingen en zal door de relatieve beperktheid van het arsenaal van bewegingen geen zelfstandig leven als herinnering gaan leiden. Met een brief is het anders gesteld. Brieven bevatten bevroren gedachten. De brief is een communicatiemiddel. Afhankelijk van 1) aan wie je schrijft, 2) onder welke omstandigheden je schrijft, 3) het intellectuele niveau van de steller- en ontvanger van de brief, kunnen brieven grote waarde vormen voor alpegen, die kennis van de inhoud van de brief opmaken.

Denk maar eens aan de brieven van Van Gogh, van Erasmus, van Paulus, Johannes, Bella van Huylen etc. Wie schrijft die blijft, maar brieven zijn er afboeken (Anne Frank) en verslapping (Socrates, leven beschreven door Plato). Dit allemaal om je te bedanken voor het boek over heer Dutilh als vertekener als inleiding. Vooral zijn brieven aan zijn vader en zijn afboek bij behandelen, zo goed en zo kwaad als dat ging, en zijn peniers verhaal, geschreven allemaal tijdens zijn 11 maanden cellulaire levante opsluiting is een wonderschoon verhaal, welke appelleert aan de verbeelding van pevelens in ons en doet ons mederigheid pevallen zoals bij het aanhoren van een kerstverhaal. Jezus, Socrates en heer Dutilh waren lénhingen, die door een ontsporende staats apparaat vernorzel werden, omdat hun peveten de norm stelde. welke in conflict kwam met de pevestigde orde.

Zaterdag 12 november gaf ik een optoering van Hamlet in het Appeltheater in Leheveningen. Ineens realiseerde ik me dat de jeupe een instinctief, absoluut, scherp onderscheidingsvermogen heeft antrent goed en kwaad. Niet pehindert door levenswaring noch door bezit wordt het rechtvaardigheidspevoel verabsoluteerd tot een alles of niets situatie, waar de anderen eerder peineijd zijn tot een afwefing van voordelen en nadelen, waarbij onvakkomenheden peaccepteerd worden met het opmerk aan resterende waarden van belang te behouden.

Hamlet keerde zich tegen de pevestigde orde, zoals ook de Palestijne jeupe tegenwoordig. De Tschoslovake opstand tegen de Russen is mede antkelend door de studenten. Studenten, "rellen" tegen de Algerië- en Vietnam politiek in respectievelijk Parijs en Berkeley. De leden van de groep Kees waren ook jong. Verhalen over oorlogshandelingen verworden steevast tot

Spannende / onpens boeken ^{verheven} De "Old Shatterhand" en
winnetou periode heb ik reeds achter mij gelaten.
De beschrijvende oorlogshandelingen is niet het belangrijkste
van het boek, maar het monumentale ervan is het
ontroerend document over de "verdieping" van een
leven van een jongeman wachtend op zijn knafwend-
baar, voorzienbaar naderbij komende dood. Extra
schrijvend is dat het grootste recht het grootste onrecht
is, omdat de Duitse beseftheid om kennis in Neder-
land te vullen in Nederlandse open en proud wettelijke
beschiedde.

In Amerika leefde Carl Chessman voor een groot aantal
jaren (meer dan 10 jaar) in "Death Row". De man is in
de gevangenis gaan studeren en is een groot rechtsge-
leerde geworden. Mijn vraag, die niemand kon be-
antwoorden: Was de man, die geëxecuteerd werd
nog dezelfde, die de misdaad begaan had? Dit
Carl Chessman verhaal vond ook bij Kees Duitshl plaats.
Niet dat hij spijt zou hebben over zijn daden, dat
zeer zeker niet. Maar de Duitsers hadden zich
kunnen bedenken, dat ze iemand anders executeerden
dan die ze arresteerden. Entrouwen de Amerikanen ook.
Vele mensen worden geconfronteerd met een voorzienbaar
einde, inachtig van alle terminale patiënten. Maar
de situatie van Kees was, dat hij nog jong en gezond was
en er ook nog een sprankje hoop bestond; een troost.
Kees Duitshl wist dat hij daar niet op mocht rekenen en
heeft zich voorbereid op het naderende einde met een
peetelijke instelling, die je ontzag inboezemt.
In deze gewaakte omstandigheid schreef hij over de
wettelijke onderwerpen van ons mens zijn, wat hem

Tot de Socrates van de twintigste eeuw maakte..
Just, het boek „Wachter op Morfai“ is één van de
belangrijkste boeken van mijn boeken bezit.

Het betekent best wel veel, dat je dat zander
aan mij gaf. Nogmaals mijn dank.

In de pleet van het boek schrijf ik tot slot
van deze brief het gedicht van Marsman (1899-1940)
Lex Barbarorum over.

je praetend in het fa je
faad in je nieuwe bestaan.

Lex barbarorum

geef mij een mes

ik wil deze zwarte rieke plek
uit mijn lichaam wegsnijden

Ik heb mij langzaam recht overeind gezet.
ik heb gehoord, dat ik heb gezegd
in een huiverend, donker beven:
ik erken maar één wet:
leven.

Allen, die wekwijnen aan verdriet,
verraden het en dat wil ik niet